

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Ի դիմավորություն Ամեն . Հայրիկին

Ո՞վ է որ գա մեզ ճեղքած օդն, ալին,
Ճակտին վրա գոհարք, աստեղք կը փայլին.
Թագավո՞ր մ'է Հայ, որ ցատկեց շիրմեն,
Ո՛չ, դենքը վառողք արցունք՝ ըսպի են.
Նա կ'արհամարհե ծիրանի, փառքեր,
Նա սև է հագեր:

Նա մեր Հայ եղբարց արցունքն է քավեր,
Ցույց կուտա մեզի արյուն ու ավեր,
Դյուցա՞զն է մ'է, որ դո՛ւրս թրոսվ դամբանեն,
Ո՛չ, թուր չ'է՛ ձեռքն, այլ խաչ բռներ արդեն,
Չը ցայտեր աչքեն շանթեր, այլ սե՛ր, գո՛ւթ.

Դողա անկե Քուրդ:

Նա կուգա Հայոց կարմիր մարգերեն,
Ազատեց Քրդեն հեզ Հայ գերիներն,
Խաչափայտով մը պանծացավ հաղթող,
Հնչեցուց ի Հայս ազատության փող,
Տեսե՛ք, քուրճ հագեր, կարծես ինք դիակ,

Բայց սիրտն է կրրակ:

Գա Մասյաց սարեն, նա ձախն ու աջը
Մովսեսի քընարն՝ Ղևոնդի խաչը,
Աստղի մը նայվածք, քընարի մը ձայն,
Աղյաց խորերեն կը սիրեն նա Հայն.
Դեռ չը ճանչցա՞ք գ'այն, ճակա'տք վըշտակո՞ծ,

Հրեշտակն է Հայոց:

Ահա կը հնչեն նորա հեշտ սըրինգ,
Արձագանք կուտան Հայոց դաշտք, լերինք,
Երթանք իր շուրջը, Հայե'ր արտալած,
Չը խաբեր, մատներ նա մեզ օտարաց,
Չը սիրեն ոսկի, փառք ու վատ մարդիկ,

Հայուն է Հայրիկ:

Գլխիկը դըրած սըգավոր սըքեն,
Չը թափիր ճակտեն դեռ ալիք վըսեն,
Բայց իր դիմաց վրա կանուխ են փթթած
Անցքի ու վշտի խորշոմներ միշտ թաց.
Միակ վարձք մ'ունի՝ այն է կոչել գ'ինք

«ԽՆԸԲԻՄՅԱՆ ՀԱՅԲԻԿ»:

1869
